

VERHAAL VAN DE WEEK

"Ik heb er niets mee verdiend, maar ik heb er waardering voor gekregen over de hele wereld. Is dat niet waar het in het leven om draait?" filosofeert **Robert Monnissen**. Hij is precies **dertig jaar internationaal biljartscheidsrechter** en heeft geen plannen om het daarbij te laten.

WIE IS ROBERT MONNISSEN?

- **Leefstijd?**
70
- **Woonplaats?**
Maasmechelen
- **Beroep?**
gepensioneerde verkoopdirecteur
- **Gezin?**
echtgenote Madeleine (69) - dochter Sandra (48), zoon Mathy (40) - kleinkinderen Rumeysa (14), Ayse (13), Turana (10), Kyano (13) en Liandro (11)
- **Vrije tijd?**
biljart, sociaal werk



Robert Monnissen: "Scheidsrechters worden zeer slecht betaald, maar dat weet je vooraf. Ik deed en doe dat gewoon supergraag. De arbitrage is mijn tweede vrouw." FOTO: DAC/ELMANS

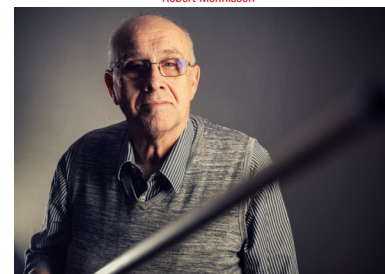
Robert Monnissen, biljartref met hoogste aantal dienstjaren ter wereld



Purli Smeets

"Ik heb naar het schijnt een hoog concentratievermogen. Dat is me al vaak van pas gekomen."

Robert Monnissen



"Ik weigerde Frans te spreken. Karel Lismont deed dat wel en mocht tijdens de diensturen trainen, ik niet."

Robert Monnissen

Ik ben gestopt met biljarten, ik had geen keus. Je moet al je best doen om een woordspeling met een langere baard te vinden, maar toch kan Robert Monnissen er hartelijk om lachen. "Ik ken die uitdrukking. Er wordt mij wel eens gevraagd wanneer ik op biljartpensioen ga, maar ik doe het nog veel te graag om ermee op te houden", zegt de 70-jarige Maasmechelaar, die zijn gedachten op een heldere en aangename manier formuleert. "Ik beschouw het niet als een eigen verdiende, maar naar het schijnt heb ik een hoog concentratievermogen. Dat is me al vaak van pas gekomen. In het college in Maasmechelen was ik de beste in wiskunde en in 1991 slaagde ik *cum laude* voor het internationale scheidsrechtersexamen van de CEB, de Europese biljartbond. Op dat moment was ik al tien jaar nationaal scheidsrechter."

Robert Monnissen heeft ook enkele diploma's op zijn cv. Vreemd genoeg wil hij daar niets over kwijt. "Je mag dat raar vinden, maar ik zeg liever niet in welke richting ik afstudeerde. Het is lange tijd een bron van frustratie geweest en het blijft een zwarte pagina. Na mijn studies solliciteerde ik in diverse bedrijven, maar de loonvoorstellen waren kleinerend. Ik kreeg duizend frank (25 euro, nvd) minder dan mijn broer, die tot zijn zestiende studeerde en bij de spoorwegen geulen groef. Ik voelde me beledigd. Omdat ik pas getrouwd was en er brood op de plank moest komen, koos ik voor een beroep dat totaal niets met mijn studies te maken had."

In welke branche?

"Ik werkte een tijdje in de verzekeringssector en stapte daarna in de verkoop, onder meer voor een Zwitsers bedrijf dat tuinmeubelen importeert uit Bali. Iedere week vloog ik ernaartoe. Een volledige dag heen, een volledige dag terug. Ik was gewoonlijk weg van zondag-tot woensdagmorgen. *Kapotmakerij* was het. Ik ging langs bij een twintigtal lokale bedrijfjes om meubelen in rotan, ratan en bamboe te kopen. Meestal waren dat stoelen, tafels en pergola's, soms ook decoratieve objecten. Alleen al het reizen maakte de job erg zwaar. Belastend voor het familiale leven, ook."

En dan ging je ook nog biljarten in je vrije tijd.

"Ik heb het geluk dat mijn vrouw heel begripvol is. Ik was veel uithuizig voor mijn werk en daar kwam inderdaad het biljart bij. Mijn hobby neemt trouwens nog altijd veel tijd in beslag. Ik wil er wel bij zeggen dat ik na een wedstrijd niet blijf hangen en geen alcohol drink. Ze heeft me nooit met een stuk in mijn voeten zien thuiskomen. Ze heeft me daar geen decoratie voor te geven, maar dat maakt toch een verschil. En als het enigszins kan, gaat ze mee. Dan maken we er een weekendje van."

Hoe ben je in het biljart terechtgekomen?

"Als je er pas op mijn 22ste mee begon, wellicht één van de redenen waarom ik altijd een middelmatige speler ben geweest. Mijn eerste club was BC Du Pont in Eindhoven. Daar leerde ik Patrick Niessen kennen. Ik

zag snel dat hij te goed was voor Limburg. Daarom stichtte ik samen met enkele vrijwilligers de Maaslandse Biljartacademie, waarmee we bij de nationale bond aansloten en waarvan ik nog altijd voorzitter ben. Ikzelf koos voor de arbitrage. Op een of andere manier werd ik daar ontzettend door getriggerd. In 1976 werd ik de eerste gebreuteerde scheidsrechter van Limburg. Later promoveerde ik naar het nationale en internationale niveau. Momenteel ben ik de scheidsrechter met het hoogste aantal dienstjaren ter wereld."

Dan heb je ongetwijfeld aan de tafel gestaan bij de grote namen.

"Inderdaad. Raymond Ceulemans, Frédéric Caudron, Ludo Dielis, Semih Sayginer, Dick Jaspers; ik heb ze allemaal zien passeren tijdens EK's en WK's over de hele wereld. Dat waren ongelooflijke ervaringen. Scheidsrechters worden zeer slecht betaald, maar dat weet je vooraf. Ik deed en doe dat gewoon supergraag. De arbitrage is mijn tweede vrouw. Omdat mijn passie voor het biljart groot is, heb ik er altijd enkele bestuursfuncties bijgekomen. Ik ben momenteel niet alleen clubvoorzitter, maar ook voorzitter van het district Maas en Kempen en ondervoorzitter van de KBBB."

Tormoelen wereldwijd, dat betekent dat je een kist vol anekdotes hebt.

"Als je me die allemaal laat vertellen, moet je bij Het Belang van Limburg vragen of je de hele krant mag volschrijven. Eén van die onvergetelijke gebeurtenissen deed zich voor tijdens een EK in Gent. Ik werd in laatste instantie opgeroepen en had nog

geen hotel, maar daar zou de vrouw van de bondsvoorzitter voor zorgen. Oké, na de wedstrijd reed ik richting centrum. Bleek dat ze zonder het te weten een kamer in een rendez-vous hotel had gereserveerd. Met kartonnen muren! Wat ik daar die nacht gehoord heb, wil je niet weten. Of misschien juist wel. (*lacht*) Ik was een jaar of dertig en zag door het raam mannen van minstens twee keer zo oud in- en uitgaan met jonge vrouwen."

Het driebanden kreeg decennia geleden te maken met de concurrentie van snookeren en poolen. Hoe groot was de impact daarvan?

"Vooral snooker had in het begin een grote aantrekkingskracht op de jeugd. Toch hielden we goed stand. In België hebben we zo'n vijftienduizend competitieplayers en tienduizend recreanten. Een spectaculaire daling hebben we nooit gekend. We doen nu inspanningen om de jeugd te bereiken. Televisie speelt daarbij een grote rol. Twee jaar geleden kwam de VRT opnames maken in het casino van Blankenberge. Daarmee bereikten we 800.000 kijkers. Ik denk wel dat de meeste mensen intussen weten dat biljart geen cafésport meer is. In het gebouw van onze club is de biljartzaal volledig afgescheiden van het horecageedeelte."

Op de profielfoto van je Facebookpagina zien we niet alleen je echtgenote en je vijf kleinkinderen, maar ook een jong koppel.

"Dat is onze pleegzoon Sotire Costoulas met zijn vrouw. Zijn vader is een Griek, zijn moeder een Congolese. Hij woont met zijn familie in Congo en kwam via Foster

Parents Plan (nu Plan International, nvd) op zijn zesde naar België om te studeren. Zijn ouders wilden voor hem het beste en kozen voor een school in Brussel, maar daar zaten heel wat probleemjongeren. Mishandelde kinderen van drugsverslaafde ouders en zo. Wij hadden eerder al contact met Foster Parents Plan en werden bij een bezoek aan die school dadelijk verliefd op dat *manneke*. Eerst wilden we hem alleen tijdens de schoolvakanties in ons gezin opnemen, maar we merkten snel dat hij in Brussel ongelukkig was. Daarom haalden we hem daar weg en werd hij ons pleegkind. Hij kon behoorlijk goed voetballen en speelde in zijn jeugdjaren bij Patro, waar hij werd weggeplukt door STVV. Daar speelde hij enkele jaren in de eerste ploeg. Hij is bij ons gebleven tot hij een relatie kreeg."

Costoulas, die naam kennen we ook uit het tennis.

"Inderdaad, zijn dochter Sofia is een groot talent. Ze is vijftien en staat bij de junioren op de vijftiende plaats op de wereldranglijst. Lief meisje. Ze is uit het goede hout gesneden. Sotire heeft aan haar carrière een drukke bezigheid, maar hij belt ons nog geregeld."

Hoe je ooit gevoetbald of getennist?

"Nee, ik heb wel aan atletiek gedaan. In het middelbaar heb ik in de NSVO-competitie (Nationaal Sportverbond Vrij Onderwijs, nvd) het Belgisch record op de 600 meter gebroken. Pas vijf jaar geleden werd die tijd verbeterd. In de zogenaamde kleine cross van het militair kampioenschap werd ik ooit tweede achter Leon Schots. Ik had wel wat talent, maar tijdens mijn legerdienst stopte ik met lopen. Ik was KRO (kandidaat-reserveofficier, nvd) in Bierset, samen met onder anderen Karel Lismont. In die tijd woedde de strijd voor meer Vlaamse autonomie. Leuven Vlaams, de Vlaamse de taalkundige splitsing van de KUL, was zeer actueel. Ik was destijds een tamelijk fanatieke flamingant en weigerde Frans te spreken. Karel deed dat wel en mocht tijdens de diensturen trainen, ik niet. Ik ben dan daar mee gestopt. Op het einde van mijn legerdienst was ik 28 kilo bijgekomen."

Is er nog wat anders in je leven dan biljart?

"Ja, natuurlijk. Het mag niet te eentonig worden. (*lacht*) In Maasmechelen werk ik mee aan Mooimakers, een Vlaams project dat werd gelanceerd om zwerfvuul en sluisstront tegen te gaan. Het moeie van onze groep is dat enkele niet-Belgen zich engageren. Eén van de problemen in onze gemeentelijke is de overlast die allochtone jongeren veroorzaken. Dan is het handig als je er mensen bij hebt die hun taal spreken. In het begin hadden we veel miserie met restanten van drugsgebruik. De maalden lagen zo maar op straat. Dat is gelukkig opgelost, maar we hebben nog werk voor de boeg. Ik heb al meegemaakt dat we ingewandelen van een schuip aantreffen. Daar kom je liever niet op uit, maar het geeft een grote voldoening als je kan bijdragen tot de leefbaarheid van je omgeving."